
Kányádi Sándor

AHOGY

ahogy tenyered homlokodra
ellenzósited meg-megállva
ahogy el-elmagányosodva
meg-megszállsz egy-egy éjszakára

ahogy az üres polcra bámulsz
s nem hiányoznak már a könyvek
ahogy reggelente az ágy híz
és nem-fölkelni volna könnyebb

ahogy otthonod még hiányzik
van-e otthonod igazában
ahogy a szó is el- s kivásik
az otthonokban most lakás van

ahogy nyelved a rímre rájár
mint ujjaid a billentyűkre
ahogy foncsorosodva már-már
arcod lesz tükrödnek a tükre

ahogy a tűznek csak a korma
senki senkinek számadással
ahogy elfacérul a forma
s a múzsa markát tartva házal

ahogy az ismerőst felejtet
s az ismeretlen ismerősül
ahogy a rég magadba-rejtett
titok veled öregszik őszül

ahogy az isten észrevétlen
beléd épül minthogyha volna
ahogy te is valamiképpen
vagy a ház és annak lakója

ahogy az erek mint a húrok
aztán csak száll elszáll a lélek
vagy sortűz nyomán tova surrog
rajban akár a seregélyek